

πτης ἢ ἑκτης γενεᾶς. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσέρχοντο διὰ τῆς θύρας δύο ἄλλοι εὐθυμότεροι μεθυσμένοι· καὶ ὁ μὲν ἐρησιμύευσεν ὡς ὄνος φέρων σαμάριον καὶ ὄλην τὴν λοιπὴν πανοπλίαν, ὁ δὲ τὴν ἀναβάτης ἐπὶ τῆς ῥάχως τοῦ ἀνδρῶπου καθήμενος ἀφελέστατα. Τοσοῦτο δὲ λαμπρῶς ὑπεκρίνοντο τὸ πρόσωπον ὄνου ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὥστε οὐ μόνον τετραποδητεὶ ἐβάδιζε καὶ ὄνου φωνὴν ἀπεμιμῆτο, ἀλλὰ καὶ δρᾶκα ἀχύρου ἀστείως προσενεγκθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τινος λαϊμαρῆως ἐμάσσησεν. Ἡ τραγικωτέρα ὄμως μέθη ἦτο ἄλλου τινός, ὅστις ὑπτίως κ' ἐσταυρωμένος τὰς χεῖρας ἔχων ἐν διηνεκῇ ἀκνησίᾳ, ἀπῆντα εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν, ὅτι αὐτὸς ἀπέθανε πλέον, ὅτι πρέπει νὰ φέρουν τὸν παπᾶ καὶ νὰ τὸν θαψουν μάλιστα ἐγκαίρως, διότι εἶνε ζῆστη καὶ νὰ μὴ βρωμίση!

Τοιαῦται αἱ ἐν τῆς πανηγύρεως ἐντυπώσεις μου. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐπανελήθη ὁ χορὸς, ἀλλὰ ψυχρότατος ἦδη καὶ περὶ τὴν 5 ὥραν μ.μ. τὸ χωρίον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονότονον αὐτοῦ τροχίαν, ἀφ' ἧς θὰ ἐξέληθῃ τὴν 26 Ἰουλίου 1883—λοιπὸν καὶ τοῦ χρόνου!

5 Ἀυγούστου 1882.

ΓΕΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ἐν Ἀμερικῇ.

Ἐν Πενσυλβανίᾳ εἴκοσι περίπου χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Φιλαδελφείας κεῖται τὸ περιβόητον λύκειον τῆς Σουαθμῶρης.

Τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο περιεκλεῖον περὶ τοὺς τριακοσίους μαθητὰς εἶνε μικτόν· ἄρρενα καὶ θήλεα ὁμοῦ ἀγροῶνται τῶν αὐτῶν μαθημάτων, ἐν ταῖς αὐταῖς αἰθούσαις συνδιασκεδάζουσι καὶ συντρώγουσι, ἐνὶ λόγῳ συζῶσιν ἐντελῶς καὶ οὐδέποτε, οὐδέποτε ἀποχωρίζονται, ἐκτὸς ἐννοεῖται ὅταν μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς κοιτῶνάς των νὰ κοιμηθῶσι.

Μικτόν ἐκπαιδευτήριον! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε βεβαίως ἀνατροπὴ πᾶσων τῶν ἐν Ἑυρώπῃ περὶ ἀγωγῆς καὶ ἐκπαιδύσεως γηραιῶν ἰδεῶν. Ἐν Ἀμερικῇ τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπλούστατον.

Ἐὰν ὁ ἀναγνώστης ἐπιθυμῇ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ, μετὰ χαρᾶς ἀναλαμβάνω νὰ τὸν ὀδηγήσω διατρέχων μετ' αὐτοῦ τὰς ἀπεράντους αἰθούσας καὶ τοὺς πολυέλιτους διαδρόμους τοῦ λυκείου καὶ νὰ τῷ γνωρίσω τοὺς ἀξιολόγους αὐτοῦ κατόικους, θήλειος τε καὶ ἄρρενας.

Τὸ λύκειον κεῖται ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἐν τόπῳ καταφύτῳ ὀπίσω δὲ αὐτοῦ ἐκτείνεται μέγα ἄλλος περιέχων παντοῖα παιγνίδια προσιτὰ εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας. Αἱ μεγάλαι δὲ αὐταὶ ἐκτάσεις, ἔνθ' ἀναπνεῖ τις ἀέρα καθαρὸν καὶ ζωογόνον, εἶνε καταλληλότεραι ὡς τόπος ἀγωγῆς ἢ μᾶλλον ἀνατροφῆς τῆς νεότητος.

Τὸ λύκειον ἰδρύθη ὑπὸ ἐταίριας κοινῆς, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, εἶνε μία τῶν πολυαριθμῶν

προτεσταντικῶν αἱρέσεων, ἧτις εἶνε καὶ ἡ ἐπικρατούσα ἐν τῷ λυκείῳ, οὐ οἱ μαθηταὶ κατὰ τὸ πλεῖστον εἶν' ἐξ οἰκογενειῶν κοινῆς.

Ἐπειδὴ ἤμην ξένος ἔτυχον ὑποδοχῆς ἐξαιρέτου καὶ ἐγκαρδίου, εἰς δὲ τῶν καθηγητῶν εὐηρεστήθη νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ καθιδρύματος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μαθηταὶ εἶνε καὶ θήλειος καὶ ἄρρενας, θήλειος καὶ ἄρρενας εἶνε καὶ οἱ καθηγηταί. Ὅθεν καίτοι τὸ Χ καὶ τὸ Υ φῦσει δὲν εἶνε τοιαῦτα ὥστε νὰ ἀπασχολῶσι τὴν λαμπρὰν καὶ εὐκίνητον φαντασίαν τῶν γυναικῶν, ὄμως ὁ καθηγητὴς τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἐν τῷ λυκείῳ τούτῳ εἶνε θελατικωτάτη νεαρὰ γυνή.

Καὶ πολλοὶ δὲ καθηγηταὶ τῶν λατινικῶν καὶ τῆς χημείας αὐτῆς εἶνε γυναῖκες. Περὶ δὲ τῆς ῥαπτικῆς καὶ τῶν ἄλλων γυναικείων ἔργων μὴ ἐρωτᾶτε, οὐδεμίαν περὶ αὐτῶν φροντίδα λαμβάνουσι· διότι νεάνης ἀποφριτώσα τοῦ λυκείου δύναται ἀξιόλογα νὰ μὴ εἰζεύρῃ εἰς τί γρησιμύει ἡ δακτυλήθρα. Ἐὰν δὲ χάριν τοῦ ἀνδρός της δὲν θὰ δυνηθῇ ἡμέραν τιὰν ἐν ταξιδίῳ τοῦλάχιστον νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας τὴν βελόνην, ἀλλ' ὄμως θὰ δύναται καθ' ἡμέραν νὰ κατακλήθῃ τὰ ὄτᾳ του ἀπαγγέλλουσα χωρὶς τοῦ Σοφοκλέους ἢ τοῦ Ὀρατίου καὶ λύουσα πολὺπλοκόν τι μαθηματικὸν πρόβλημα.

Διερχόμεθα μακροὺς καὶ εὐρυτάτους διαδρόμους πλακοστρώτους, τῶν ἑκατέρωθεν εἶνε αἱ αἵθουσαι τῶν παραδόσεων, μόνον ἐπιπλα ἔχουσαι τὸν αἰώνιον ἐκείνον μαῦρον πίνακα κρεμάμενον ὅπισθεν τῆς ἑδρας τοῦ καθηγητοῦ, θρακνία μετὰ γραφείων, παραλλήλως τεταγμένα καὶ τινὰς γεωγραφικούς πίνακας.

Σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ οἱ μαθηταὶ δὲν φαίνονται πούθεν· μόνον δὲ τεκμήριον τῆς ἐν τῷ καταστήματι παρουσίας των εἶνε αἱ ἑκατοστῆς τῶν πέλων, οἵτινες κρέμονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐν τοῖς διαδρόμοις. Τὸ ψηφροθέτημα δὲ τοῦτο τῶν πέλων ἔχει τι τὸ πρωτότυπον καὶ πρωτοφανές· διότι τὸ πιλίκιον τοῦ μαθητοῦ ψαύει τὸν πλατύχειλον ἀχύρινον πῖλον μαθητρίας· ἰδοὺ κομψότατον πιλίδιον μετὰ ῥοδοχρόαν ταινιών, στοιχηματίζω ὅτι εἶνε μελαγχροῖνης τινός· περαιτέρω δὲ τετοιμμένος καὶ ἀνάθρατος ὀλίγον πῖλος, στηρίζεται μετὰ πολλῆς τῆς ἀδιακρισίας ἐπὶ χαρισιάτου καὶ λευκοτάτου περοῦ.

Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἐγὼ ἤθελον μᾶλλον νὰ ἴδω τοὺς κατοίκους τοῦ λυκείου· τὴν δ' ἐπιθυμίαν μου ταύτην μαντεύσασα ἡ ὀδηγοῦσά με νέα κατ' εὐθεῖαν με ὀδηγεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναπαύσεως καὶ διασκεδάσεως.

Μεγάλῃ θύρᾳ ἀνοίγεται καὶ ἀπροσδόκητος εἰκὼν παρίσταται πρὸ τῶν θυρῶν μου.

Ἀπὸ τῆς κορυφῆς κλίμακος πέντε ἢ ἕξ βαθμί-

δων βλέπομεν πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένην εὐρυτάτην αἴθουσαν, ἐν ἣ διακόσιοι περίπου μείρακες καὶ νεάνιδες τρέχουσι, παίζουσι, γελῶσι καὶ φλυαροῦσι. Τὰ ἐκ μουσελίνης κυανᾶ, λευκᾶ καὶ ροδόχροα φορέματα εὐαρέστως διακρίνονται μετὰ τῆς φαιούρου στολῆς τῶν μαθητῶν.

Πλησίον ἡμῶν μελαγχροινὴ δεκαεπταετής οὐδ' ἐνόησε κἄν ὅτι ἤλθομεν, τόσον εἶνε προσηλωμένη παίζουσα ζατρίκιον μετὰ ὑψηλοῦ ἰσχυοῦ καὶ ὤρου μειρακίου.

Τρεῖς γελασταὶ νεάνιδες τρέχουσι κρατούμεναι ἐκ τῶν χειρῶν, εἶνε δὲ διάπυροι, ἐκ τοῦ προσώπου των καταρρέει ποταμὸς ἰδρώτος, ἀλλ' αὐταὶ δὲν κρατοῦνται· προσπαθοῦσι νὰ συλλάβωσι καὶ ἀποκλείσωσιν ἐν τινι γωνίᾳ δεκαπενταετή ξανθὴν μαθητὴν, ὅστις διεκφεύγει τῶν χειρῶν των εὐκίνητος ὡς σκίουρος.

Ἐκεῖ πέραν ἐπιπολάζει ἡ ἐμβρόθεια· βλέπω εἴκοσι ἐτῶν νέους καὶ νεάνιδας οἵτινες παίζουν παντοῖα ἀθῶα παιγνίδια, οἷον ζατρίκιον, σφαιριστήριον, καὶ ἄλλα διάφορα.

Τινὲς τῶν νεανίδων εἶνε ἐξαιρέτου καλλονῆς, τοσοῦτον δὲ ἀπλοὶ καὶ ἤρεμοι εἶνε οἱ τρόποι των, ὥστε δύναται τις νὰ ὁμῶσῃ ὅτι ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος πτερωτὸς παῖς ἀκόμη δὲν ἔκρουσε τὴν θύραν τῶν τρυφερῶν τούτων καρδιῶν.

Μοὶ ἐπαρουσίασαν νεάνιδα δεκαοκτῶ περίπου ἐτῶν, ἥτις ἔτυχε τοῦ βραβεῖου κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμόν τῶν Γαλλικῶν. Ἡ νεάνις αὕτη εἶν' εὐμορφότατος ἀγγλοῦσπανικὸς τύπος· ὑψηλὴ, ῥαδινὴ καὶ συνεσφιγμένη ἐντὸς ἐλαφροῦ κυανοῦ φορέματος· τὸ πρόσωπόν της εἶνε κομψὸν ὡρειδὲς καὶ οἱ μέλανες λαμπροὶ ὀφθαλμοὶ της ποιοῦσι παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλουσιωτάτην ξανθὴν κόμην της, ἧς οἱ πλόκαμοι πίπτουσι μέχρι τῆς ὀσφύος.

Μοὶ ἤρесе νὰ τὴν ἐρωτήσω.

— Μοὶ φαίνεται, τῇ εἶπον, ὅτι οἱ κύριοι οὐτοὶ ἐδῶ οὐδενὸς ἐξαιρουμένου εἶνε ἀπότομοι, τραχεῖς καὶ ὅταν παίζετε δὲν σὰς σέβονται πολὺ.

— Ὅχι δὰ, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, καθόλου μάλιστα, μὰς ἀρᾶσει νὰ μὰς σπρώχνουν καὶ νὰ μὰς πειράζουν. Ἄν δὲν μὰς ἐπειράζαν, τότε δὲν θὰ ἦσαν ἀδελφοὶ μὰς.

Καὶ ἡ ἀποκρίσις αὕτη ἦτο πολὺ ὀρθή· ὁ δὲ ὀδηγός μου ἐγέλα.

Ἐν τῷ δὲ συνδιελεγόμεν μετὰ τῆς χαριστάτης ξανθῆς, παρετήρησα ὅτι νέος τις ὡς δεκαενέα ἐτῶν δὲν ἐξεκόλλη ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα του. Βραδύτερον δὲ ἔμαθον ὅτι εἰς τὸν αἰσθηματικὸν τοῦτον μαθητὴν ἐγένετο ἡ παρατήρησις νὰ μὴ ὁμιλῇ πλέον μετὰ τῆς νεάνιδος, ἄλλως θὰ ἀποβλήθῃ.

*

«Πολὺ δυσκυβέρνητος πρέπει νὰ εἶνε ὁ μικρὸς οὗτος λαὸς, εἶπον πρὸς τὸν ὀδηγόν μου ὅ· ἐξήλαθμεν τῆς αἰθούσης.

— Τούναντιόν, κύριε· πολὺ ἀπατάσθε, ἀπε-

κρίθη. Αἱ νεάνιδες καὶ οἱ νεανίαί τοὺς ὁποίους βλέπετε ἐδῶ, ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ λύκειον, ἦσαν μόλις δεκατριῶν ἐτῶν, τούτου δ' ἔνεκα ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοὶ καὶ ὡς ἀδελφαί, καὶ οὕτω συνειθίσαντες νὰ ἀγαπῶνται, διατηροῦσι μέχρι σήμερον τὴν ἀδελφικὴν ταύτην ἀγάπην. Εἶνε δὲ πολὺ μεγάλη καὶ ἡ ἐπιτήρησις, καὶ ὅταν βλέπομεν δύο μαθητὰς λίαν συνεχῶς συνομιλοῦντας μυστικά τοὺς ἀναγκάζομεν νὰ ἀποχωρισθῶσι καὶ ἐὰν δὲν ἀκούωσι τοὺς ἀποβάλλομεν. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ λυκείου οὐδὲν δυσάρεστον ἄξιον λόγου συνέβη.

Περὶ δὲ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων τῶν μαθητῶν, ἀλληλογραφίαις κλπ., παρέχομεν εἰς αὐτοὺς πᾶσαν ἐλευθερίαν. Καὶ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἄλλως πῶς; Ἄλλ' ὅμως οἱ μαθηταὶ μὰς ἀποφαινοῦντες εικοσαετίας περίπου, σπανιώτατα συνάπτουσι γάμους μετὰ τῶν. Ἀπὸ οὗτων ἤδη ἐτῶν τρεῖς μόνον ἔχομεν παραδείγματα μαθητῶν συζευχθέντων συμμαθητριάς των.

Διηρχόμεθα ἤδη τὰ χημεῖα, ἄριστα κατηρησμένα, καθαρὰ καὶ ἐν ἄκρῃ εὐταξίᾳ. Μοὶ ἐπιδεικνύουσι τὴν ἔκθεσιν ἀναλύσεώς τινος γενομένης ὑπὸ νεάνιδος μετὰ τῆς προσηκούσης ἀκριβείας καὶ τελειότητος.

Τὰ μαθήματα ἐν τῷ λυκείῳ διακρίνονται εἰς δύο τμήματα διακεκριμένα, τὸ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ τῆς φιλολογίας. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τὰς πρώτας θέσεις συνήθως κατέχουσιν οἱ νέοι, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὰ πρωτεῖα ἔχουσιν αἱ νεάνιδες.

Ἐν ταῖς παραδόσεσιν, ἐν τῷ ἐστιαστωρίῳ καὶ παντοῦ ἄλλοῦ τὰ δύο γένη τῶν μαθητῶν εἶνε ἀνάμικτα, καὶ δὲν ὑπάρχει, ὡς θὰ ἐγένετο παρ' ἡμῖν ἰδιαιτέρον τμήμα τῶν ἀρρένων καὶ ἄλλο τῶν θηλέων.

Ἰδιαιτέρως τις αἴθουσα χρησιμεύει ὡς ἐκκλησία, οὐδὲν ἔχουσα σημεῖον τῆς ἱερότητος τοῦ τόπου. Ὁ δὲ ὀδηγός μου πρὸς τὸν ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου, ἐπεξήγων τὸ πρᾶγμα εἶπε:

— Οἱ Κουάκεροι δὲν ἔχουσι κυρίως εἰπεῖν λειτουργὸν τῆς λατρείας. Τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου συναθροίζονται πάντες ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ αἰθούσῃ, καὶ καθήμενοι ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν του, ἐν ἄκρῃ σιγῇ, οὕτε προσευχὴν τινα ἀπαγγέλλουσιν, οὕτε ὕμνον ψάλλουσιν, ἀλλὰ πᾶς κουάκερος φαίνεται παραδεδωμένος εἰς βαθυτάτην σκέψιν. Εὐθύς δὲ ὡς μέλος τι τῆς συναθροίσεως αἰσθανθῆ ἑαυτὸ κινήθην ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐγείρεται καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς παρεστώτας λέγει λόγους τινάς. Ἀλλ' ἐὰν ὅμως οὐδεὶς αἰσθανθῆ ἑαυτὸν κινήθηντα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπέρχονται ἐν σιγῇ μετὰ μιᾶς ὥρας διαμονῆν, καὶ λήγει ἡ Ἀκολουθία, ἐὰν δύναται τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ Ἀκολουθίαν.

*

*

Ἐν τῷ μετὰ τὴν φοβερὸν κωδῶνων ἤχος ἀντή-

χησεν. Εἶνε, φαίνεται, ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Μὲ καλοῦσι δὲ νὰ παρακαθήτω καὶ μετὰσχῶ τῆς τραπέζης, ὅπερ ἐγὼ μετὰ μεγίστης, ἐνοσεῖται, προθυρίας καὶ λίαν ἀπρένως ἀποδέχομαι, τὴν μόνην εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἴδω πάλιν τὴν σύμμικτον ἐκείνην νεολαίαν.

Ἐκάθησα ἐν τῇ τραπέζῃ τῶν καθηγητῶν ἐπὶ ἐξέδρας ἐξ ἧς φαίνεται πᾶν ὅ,τι γίνεται ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Νέοι καὶ νεάνιδες, εἰσέρχονται καὶ καταλαμβάνουσι τὰς ἔδρας τῶν πλησίον ἀλλήλων, καὶ ἄρχονται τοῦ ἔργου, μασσώντες, συνδιαλεγόμενοι, γελῶντες; καὶ ταῦτα πάντα μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ πλείονος θορύβου.

Ἀπέναντί μου δεκαεπταέτης κύριος κάθηται ἔχων ἐνθεν καὶ ἐνθεν δύο ξανθούλας, τριψῖδα ζωηροτάτων ρυτιζωνομιῶν καὶ θελατικωτάτων, ὡς ὡρέγεσο νὰ τὰς βλέπῃς καὶ ἂν ἦτο τρόπος νὰ τὰς φωτογραφῆσῃς.

Ἄλλὰ, φεῦ! πάντα καὶ αὐταὶ αἱ μᾶλλον εἰδυλλιακαὶ σκηναὶ ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τέλος. Εἷς ἤχος τοῦ κώδωνος τοῦ διευθυντοῦ ἠκούσθη καὶ πάντες καὶ πᾶσαι διὰ μιᾶς ἠγέρθησαν καὶ ἐξήλθον.

Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἀπηρχόμην καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ λυκείου, θερμότερα εὐχαριστήσας τοὺς καθηγητὰς ἕνεκα τῆς ἐγκαρδίου καὶ φιλικωτάτης αὐτῶν ὑποδοχῆς.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω ἐνταῦθα λεπτομερῆ μελέτην περὶ τῶν πλεονεκτημάτων ἢ τῶν ἀτοπημάτων τῆς μικτῆς τῶν δύο φύλων ἀγωγῆς. Μόνον θὰ παρατηρήσω ἀπλῶς ὅτι διὰ τοῦ συστήματος τούτου οἱ νέοι λαμβάνουσι τρόπους ἀβροτέρους καὶ ὀ χαρικτῆρ αὐτῶν γίνεται ὀλιγώτερον ὀξὺς καὶ ὀρμητικὸς, τὸ δὲ πάντων σπουδαιότατον, ἕνεκα τῆς πολυτέλειας μετὰ γυναικῶν συμβιώσεως καὶ συναναστροφῆς, ἀποφοιτῶντες τοῦ σχολείου φαίνονται ἐγκρατέστεροι, καὶ δὲν προοινοῦνται βλέποντες τὴν γυναῖκα ὡς τι ξένον καὶ πρωτοφανὲς ὄν, ὅπερ ἔσα ἔσα πάσχουσιν οἱ κατὰ τὴν ἐναντίαν μέθοδον σπουδάζαντες νέοι.

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ νέοι· ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ὁμοίως ὀποιαν τινὰ ὀφέλειαν λαμβάνουσιν αἱ νεάνιδες ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἀρρένων συμβιώσεως καὶ συναναστροφῆς. Βλάπτονται μᾶλλον, γινόμεναι ὀπερήφανοι καὶ ὀρητικαὶ καὶ ἀποκτῶσαι πάρα πολλὴν ἐλευθερίαν τρόπων, ὅπερ ἀπαρῆσαι.

Ἡμέραν τινὰ, ἐν Χικιάγῳ, εὐρισκόμενος ἐν ἀμερικανικῇ τινι οἰκογενεῖᾳ βλέπω εἰσερχομένην ὀψηλὴν καὶ εὐμορφοτάτην νεάνίδα. Ἀφ' οὗ προσηγόρευσε πάντας, διακρίνει ἐν τινι γωνίᾳ νέον τινὰ, σπεύδει πρὸς αὐτὸν καὶ πλήττουσα αὐτὸν διὰ τῆς πυγμῆς εἰς τὸν ὄμον, ἀναφωνεῖ.

— By Jove! old boy, wat a pleasure to see you! Ἄ, ὀσέ μου, τί χαρὰ, γερροντάκι μου, πῶ ὀσέ βλέπω!»

Ἦσαν συμμαθηταὶ ἄλλοτε ἐν τῷ αὐτῷ σχολείῳ.

Ἐν Ἀμερικῇ πολλάκις ἤκουσα ἐγκωμιαζόμενα τὰ μικτὰ σχολεῖα ὡς πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ ἀγωγὴν τῶν νέων οὐχὶ δὲ ὁμοίως καὶ ὡς πρὸς τὴν τῶν θηλέων. Διότι ὅ,τι ὀφρλοῦνται οἱ νέοι τὸ κερδαίνουσιν ἐπὶ ζημίᾳ τῶν νεανίδων. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ὀπάρχη ἀποζημιώσις.

*
* *

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγαπῶσι πολὺ τὰς καινοτομίας, τὸ παράδοξον καταθέλει τὴν ψυχὴν τῶν καὶ θέλουσι καὶ καλὰ νὰ ἔχωσιν αὐτοὶ ὅ,τι δὲν ὀπάρχει ἐν τῷ Παλαιῷ κόσμῳ, μετὰ περιφρονησεως προφύροντες τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡ μόνη δὲ ἐπιθυμία τῆς πλειονότητος τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε νὰ ἀπαμβλύνουσι καὶ κατασυντροφίσωσι τὴν Εὐρώπην.

Ἴδου δὲ παραθέτομεν ἐν τέλει περιοριστὴν ἀμερικανικῆς τινος ἐφημερίδος θαυμασίως ἐξικονίζουσαν τὸν ἀμερικανικὸν χαρακτῆρα:

«Διδάσκαλός τις ἐν τῇ κομητείᾳ Οὐάϊτ (ἐν Ἰλλינוῦξ) εἰσήγαγεν ἐν τῷ σχολείῳ του νέον τρόπον τιμωρίας. Ὄταν μαθητῆρ τις συλλαβίξῃ κακῶς λέξιν τινὰ, ὁ μαθητῆς ὁ ἀκούων αὐτὴν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ τὴν φιλήτῃ. Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς μεθόδου ταύτης εἶνε ὅτι αἱ μὲν μαθητῆραι συχνότερα λησμονοῦσι τὸ μάθημα καὶ ἀείποτε κάμνουσι λάθη, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ κάμνουσι θαυμασίας προδόδους».

Τὸ διήγημα τοῦτο εἶτε ἀληθὲς εἶνε εἶτε πλαστόν, δὲν εἶνε ὁμοίως καὶ ὀλιγώτερον περιέργον.

[Ἀλφρέδος Blondel].

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ὑπὸ δύο Ἀγγλῶν πρίγκιπων.

Ἐν τοῖς «Καιροῖς» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη λεπτομερῆς ἀφήγησις τοῦ μακροῦ ταξειδίου, τὸ ὀποῖον οἱ δύο Ἀγγλοὶ πρίγκιπες Ἀλβέρτος Βίκτωρ καὶ Γεώργιος, υἱοὶ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, ἐξέτελεσαν ἐπιβαίνοντες τοῦ ἀτμοπλοίου «Bacchante», ὅπως διακύνουσιν ὡς ἀπλοῖ δόκιμοι τὸν πρῶτον χρόνον τῆς ναυτικῆς αὐτῶν ὀπηρεσίας καὶ μορφώσεως. Ἡ θαλασσοπορία αὐτὴ διήρκεσεν ἐπὶ δύο περίπου ἔτη, αἱ δὲ περιστάσεις ὕφ' ἧς ἐξτελέσθη εἶνε τοιαῦται, ὡστε δικαίως δύνανται οἱ δύο νεαροὶ πρίγκιπες νὰ καυχῶνται ὅτι ἡ ναυτικὴ αὐτῶν αὐτὴ ὀπηρεσία δὲν ἔγεινεν ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον. Διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ ἀτμοπλοῖον «Bacchante» οὗτινος ἐπέβαινον εἶνε ἐν τῶν χειροτέρων σκαφῶν τῆς ἀγγλικῆς μοίρας, εἰς τὴν εἶχεν ἀνατεθῆ ὁ περίπλους, οὗ μετέσχον οἱ υἱοὶ τοῦ διαδόχου τῆς Ἀγγλίας. Καὶ διὰ τοῦτο κατεορίθη ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ὡς ἐμπιστευθεὶς τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου εἰς πλοῖον τόσον κακὴν φήμην ἔχον· ἀλλ' αὐτὸς ἠθέλησεν ἵνα τὰ τέκνα του λάθωσι πείραν ἀληθῆ ἔχι μόνον τῶν διασκευάσεων καὶ ἀπολαύσεων τοῦ ναυτικοῦ βίου, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ τῶν δοκιμασιῶν καὶ κινδύνων αὐτοῦ, ἡ δ' ἐπιθυμία αὐτοῦ αὐτὴ ἐξτετέλεσθη ἄνευ ἀντιρρήσεως.